

ПРОТОКОЛ

№ 152

гр. Бургас, 30.09.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на тридесети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светла М. Цолова

Членове: Благой Г. Потеров
Мая П. Величкова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова Нотева
и прокурора Емил Златев Христов (АП-Бургас)
Сложи за разглеждане докладваното от Светла М. Цолова Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20212000600132 по описа за 2021
година.

На именното повикване в 13:00 часа се явиха:

Съдебното заседание започва в 13.30 ч., поради закъснение на адв.
М.А., която с писмена молба, подадена от нейния сътрудник Ц.М., е
уведомила съда за закъснението си.

Апелативна прокуратура-Бургас се представлява от прокурор Е.Х..

Жалбоподателят подсъдим П.Я., редовно призован, се явява лично и с
упълномощения си защитник адв. М.А. от АК-Я..

Жалбоподателката частен обвинител М.Х.И., редовно призована, не се
явява.

Жалбоподателят частен обвинител П.Х.И., редовно призован, се явява
лично.

Жалбоподателят частен обвинител И.Х.И., редовно призован, не се
явява.

Жалбоподателят частен обвинител Й.Х.И., редовно призован, не се
явява.

Жалбоподателят частен обвинител Х.В.Х., редовно призован, се явява лично.

Жалбоподателката частен обвинител М. СТ. Т., редовно призована, не се явява.

Жалбоподателката частен обвинител М.В.Х., редовно призована, се явява лично.

Жалбоподателката частен обвинител С.М.И., редовно призована, се явява лично.

За всички частни обвинители се явява техният повереник - адв. С. от Адвокатска колегия - С.

АДВ. А.: Уважаеми апелативни съдии, извинявам се за закъснението с оглед на това, че настоящото съдебно заседание беше насрочено за 13.00 ч., но поради служебна ангажираност по гр. д № 453/2020г. по описа на Окръжен съд - Ямбол - с голям имуществен интерес и при изслушване на две съдебни експертизи – съдебна автотехническа и съдебномедицинска, съдебното заседание продължи до 12.10 часа. По тази причина писах на адвокатския си сътрудник да уведоми Апелативен съд-Бургас, че по всяка вероятност ще закъснея за настоящото съдебно заседание, поради необходимостта от придвижване от гр. Я. до гр. Б.. В 13.15 часа вече бях в сградата на съда.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, намирам, че са налице процесуалните предпоставки по чл. 330 НПК за даване ход на делото, предвид присъствието на подсъдимия, чието явяване е задължително, и неговия упълномощен защитник адв. А.. Неявяването на част от частните обвинители - жалбоподатели е ирелевантно за разглеждане на делото в открито заседание, тъй като те са редовно призовани, а всички частни обвинители се представляват от повереника им - адв.С.. Няма пречки за разглеждане на делото и моля да се даде ход на делото.

АДВ. С.: Да се даде ход на делото.

ЧАСТНИЯТ ОБВИНИТЕЛ П.Х.И.: Да се даде ход на делото.

ЧАСТНИЯТ ОБВИНИТЕЛ Х.В.Х.: Да се даде ход на делото.

ЧАСТНИЯТ ОБВИНИТЕЛ М.В.Х.: Да се даде ход на делото.

АДВ. А.: Да се даде ход на делото.

ПОДСЪДИМИЯТ: Да се даде ход на делото.

След като се запозна с материалите по делото, изслуша становищата на страните и като установи, че неявилите се частни обвинители са редовно призовани за настоящото съдебно заседание, не са посочили уважителна причина за неявяването си, а личното им участие в настоящото производство не е задължително, и предвид явяването на редовно упълномощения им повереник, който ще охранява интересите им, съдът намира, че са налице изискванията на процесуалния закон за разглеждане на делото в днешното съдебно заседание, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Съдията докладчик докладва делото.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания за събиране на доказателства, нито за извършване на съдебно-следствени действия. Моля да се приемат всички доказателства по наказателното производство и да се приключи събирането им, като дадете ход на съдебните прения.

АДВ. С.: Нямам доказателствени искания. Да се приключи съдебното следствие.

АДВ. А.: Нямам доказателствени искания. Моля да приключите съдебното дирене.

ПОДСЪДИМИЯТ: Нямам искания по доказателствата.

На основание чл.317, вр. чл. 283 от НПК съдът ПРОЧИТА документите, приложени като писмени доказателства и ги ПРИОБЩАВА по делото.

Съдът счита делото за изяснено от фактическа страна, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ход на съдебните прения.

ДАВА думата на прокурора.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, намирам както въззивната жалба на подсъдимия Я., така и въззивната жалба на частните обвинители, подадена чрез повереника им адв. С., за неоснователни и моля да бъдат оставени без уважение.

Присъда № 7 от 2.04.2021 г. по НОХД № 392/2020 г. на Окръжен съд - Ямбол е законосъобразна и обоснована. Първо по жалбата на адв. А. - защитник на подсъдимия. Същата е бланкетна, защото сочи само, че присъдата е постановена при нарушения на процесуалния и материалния закон, без да са изложени доводи. От пледоарията на колежката пред контролирания съд в съдебно заседание извличам доводи, че тя се е домогнала да докаже, че извършеното от нейния подзащитен деяние е случайно по смисъла на чл. 15 от НК. Не мога да приема тези доводи за основателни, както и аргументите на защитника, с които се запознах подробно в пледоарията пред първата инстанция. Според мен деянието е осъществено от субективна страна при несъзнавана непредпазливост от подсъдимия Я., затова е съставомерно по възведеното обвинение. Първо искам да обърна внимание на съда, че наблюдаващият прокурор е внесъл обвинението, като е запълнил субсидиарно бланкетният състав на чл. 343, ал. 1, б. "в" НК с нарушение по чл. 20, ал. 2, изр. 2 от ЗДвП. Съдът, след като е преценил всички събрани по делото доказателства в производството, притекло по общия ред, и като правилно се е позовал на т. 7 от ТР № 2/22.12.2016 г. по Т.Д. № 2 на ВС, законосъобразно е квалифицирал извършеното деяние от подсъдимия. Наистина вмененото нарушение трябва да е по чл. 20, ал. 2, изр. 1 от ЗДП. Каруцата, управлявана от пострадалия, представлява предвидима опасност. Колегата С. го е изтъкнал това в пледоарията. Това не е нарушение на процесуалния закон, тъй като цитираното от мен ТР дава възможност на съда, когато са напълно описани в обвинителния акт фактическите обстоятелства и са доказани в съдебното следствие, съдът може да определи правилно нарушените правила за движение по ЗДП, което в случая е сторено. Напълно се солидаризирам с изводите в мотивите на контролирания съд. Не може да се пледира според

мен за случайно деяние по чл. 15 НК, което, за да е налице, трябва подсъдимият да се е съобразил с всички фактори за безопасността на движението, включително и конкретните условия на видимост, което той не е сторил. Сам се е поставил в невъзможност да реагира на появилата се предвидима опасност за движение – каруцата в неговата лента, тъй като е управлявал автомобила при условията на намалена видимост през нощта, с 87 км/ч., която се явява несъобразена с конкретните пътни условия скорост. Ако беше съобразил скоростта си с осветеността на фаровете на къси светлини на управлението от него автомобил, а именно 70 км/ч., според вещите лица от тройната съдебно автотехническа експертиза, той би могъл да спре. За мен механизмът на ПТП е изяснен детайлно и вината на подсъдимия Я. по възведеното обвинение, е доказана безспорно. Деянието е съставомерно. По отношение на претенциите за наложеното наказание. Според мен съдът правилно е приложил чл. 55 НК, като подробно е изложил мотиви защо са налице многобройни и изключителни смекчаващи вината обстоятелства, заради които е слязъл под минимума, определен от закона – под две години лишаване от свобода и е наложил наказание една година лишаване от свобода. Това наказание е съответно на тежестта на извършеното престъпление. Съдът е отчетел приноса на пострадалия за настъпилото ПТП, тъй като той е управлявал каруцата след употреба на алкохол в нарушение на чл. 5, ал. 3, т.1 от ЗДП. Химическата експертиза е категорична, че установената концентрация на алкохол от 1.99 промила определя средна степен на алкохолно опиянение. Пострадалият е допуснал нарушение по чл. 71, ал.1 от ЗДП, защото каруцата няма светлоотразители, а трябва да има бяла светлина отзад вляво на каруцата. Пострадалият е допуснал и нарушение по чл. 106, ал.2, тъй като трябва да е облечен със светлоотразителна жилетка през нощта, но в случая няма такава. Пострадалият е нарушил чл.15, ал.1 от ЗДП и чл.144, ал.1, т.1 от ППЗДП, които го задължават да кара най-вдясно, а той е карал вляво и то в лентата за насрещно движение, по която се движил автомобилът, управляван от подсъдимия. Съдът е съобразил и наложените на подсъдимия наказания за нарушение по чл. 6 ЗДвП, като в съответствие с Постановление № 1/27.02.2015 г. на ВКС и ВАС- петгодишната давност е съобразена. Правилно е отчетено като смекчаващо вината обстоятелство факта, че в автомобила с водач - подсъдим, който е трезвен, се е возила приятелката му, с която живее на семейни начала и е била бременна.

Смекчаващо е също обстоятелството, че самият подсъдим е получил травма на дясната ключица вследствие съприкосновението с каруцата. Като смекчаващо вината обстоятелство следва да бъде отчетен факта, че на задната седалка са били майка му и баща му. Няма данни подсъдимият да е оказал помощ на пострадалия, така че той не може да се ползва от привилегирования състав на чл.343а от НК. Намирам, че отмереното наказание една година лишаване от свобода с прилагане на чл. 66 НК е съответно на престъплението. Считам, че въззивната жалба на колегата С. за увеличение на наказанието е неоснователна. Претендираното наказание ще е несъразмерно на извършеното и няма да съответства на целите на наказанието по чл. 36 от НК и на изискванията на генералната и индивидуалната превенция. Споделям доводите, че има война по пътищата и има много жертви от ПТП, но конкретният случай е специфичен – касае се за ПТП през нощта, между С. и З., при висока степен на съпричиняване от страна на пострадалия. Намирам, че няма да е справедливо почитаемият състав да увеличи наказанието на подсъдимия. Напълно споделям и се солидаризирам с доводите на първоинстанционния съд, изложени в мотивите, където детайлно са обсъдени всички тези обстоятелства и правилно е приложен чл. 55 НК. Считам, че няма основания за изменение или отмяна на първоинстанционната присъда, поради което моля, на основание чл. 338, вр.чл.334, т.6 от НПК, да я потвърдите. Моля за решение в този смисъл.

АДВ. С.: Уважаеми апелативни съдии, поддържам така депозираната от нас въззивна жалба. В нея сме заявили подробни доводи касателно личната и генералната превенция по смисъла на чл. 36 НК, като сме изложили нашите виждания по отношение съотношението между така наложеното наказание и как то рефлектира най-вече върху генералната превенция.

След запознаване с мотивите на първоинстанционния съд, без да се разпрострирам повече в тази насока, ще взема становище по два момента, които считам за правно релевантни. Напълно споделям доводите на съда досежно становището за невъзможността и липсата на основание за прилагане на чл.15 от НК - случайно деяние. Подробно становище в тази насока сме изразили и пред предходната инстанция. Ние сме изразили становище, като сме приели това, което изтъкна и в настоящото заседание прокурорът, за наличието на т. нар. принос от страна на пострадалия. В тази

насока искам да отбележа, че така се базираше и нашето поведение в заседанието в предходната инстанция, като в разрез с принципната позиция на частните обвинители и пострадали по такива производства, не сме искали някаква крайност на наказанието, още по-малко ефективна присъда, каквато в повечето случаи се претендира и постановява.

По размера на наказанието имам два довода, с които изразявам несъгласие както със становището на прокуратурата, изразено в настоящото съдебно заседание, така и с мотивите на първоинстанционния съд. На първо място става въпрос за чл.55 НК. Текстът визиращ „многобройни или изключителни смекчаващи обстоятелства“. В настоящия казус за изключителност въобще не може да се говори. Затова и съдът се е ограничил само с термина „многобройност“, като казва следното: „след деянието същият е спрял, оказал помощ на пострадалия и на разследващите органи“. Това са двата конкретни факта, които се считат за многобройни от съда. Ще ме извините за стила, който ще употребя, но първо, когато половин кон ви влезе в купето, няма как да не спрете и второ, целият обем на помощта се изразява в това да каже на полицаите: „аз карах в тази посока“. Булевардно ще се изразя отново, но първо - няма кой друг да кара, освен подсъдимия и второ – посоката е кристално изяснена. Считам, че в случая за принос в разследването като смекчаващо отговорността обстоятелство не може да се говори, тъй като такова трябва да е налице пред разследващ орган, а не тези неща да са казани пред полицаи, който е отишъл на мястото.

Прокурорът много подробно обясни за липсата на оказана помощ от подсъдимия, още повече, че първоначално пострадалият дори не е бил намерен веднага, не е било установено къде точно се е намирал. За прилагане на чл. 55 от НК в настоящия случай считам за неправилно по доводите, които вече споменах – това в никакъв случай не са многобройни смекчаващи вината обстоятелства, а са част от обективната действителност - действия, които са се случили там. Считам, че релевантният обективен факт, въз основа на който може да се прави юридически довод е този за скоростта, с която би трябвало да се движи подсъдимият при осветеност от 45 м. на левия фар. Установено е, че за да може да спре във видимостта на левия фар, той трябва да се движи с 39.6 км/ч. Оспорвам тезата на прокурора, че возейки отпред вдясно бременната си приятелка и отзад двамата си възрастни родители, това е

допълнително смекчаващо вината обстоятелство за подсъдимия. Какво е това смекчаващо вината обстоятелство, аз не можах да разбера. По-скоро казвам следното, ако толкова си се загрижил за своите близки, които са в колата, защо допускаш това драстично нарушение? Защо не се движиш с 40 км/ч., както би следвало да бъде. Според мен тук сме в обратната посока, тук не можем да разсъждаваме, че това е смекчаващо вината обстоятелство. Единственото, за което сме изразили своето съгласие като смекчаващо обстоятелство, е приносът на пострадалия.

Тук искам да изразя пред Вас една следваща теза. Съдът е коментирал съвсем бланкетно, с едно изречение степента на обществена опасност, като е казал, че по принцип тежестта на тези деяния се отличават с висока степен на обществена опасност. Степента на обществена опасност е единственото понятие от всички елементи, характеризиращи деянието, което се определя от субективната преценка на отделния гражданин или пострадали дали деянието е с висока степен на обществена опасност или не е с висока степен на обществена опасност. Според съда конкретното деяние не се отличава с някаква различна специфика и принципно, така се характеризират всички деяния, които са с една жертва, а законът предвижда наказание лишаване от свобода от 2 до 6 години. Прокурорът точно това каза - 87 км/ч., през нощта, между С. и З.. Аз оставам с впечатлението, че за да се кара по този начин - на къси светлини, трябва на този подсъдим да му се освободи пътя, за да кара той безпроблемно. Не съм съгласен, че това престъпление не се отличава с по-висока степен на обществена опасност и че е толкова типично, че при определени обстоятелства да се наложи наказание под минимума. Запознавайки се с мотивите към присъдата и изслушвайки прокурора, за мен остава неясен фактът, защо при определяне на наказанието се слиза под минимума. Ние сме изразили ясно становище – не желаем прилагането на ефективно наказание лишаване от свобода. Това е обяснено на частните обвинители, които имат съвсем друго виждане и становище по въпроса. Но къде отиват наистина целите и задачите на чл. 36 от НК, когато за такова деяние – управляване на МПС през нощта на къси светлини със скорост от 87 км/ч., с четири човека в колата, се причинява смърт по непредпазливост, макар и по небрежност, се налага наказание по чл.55 от НК. Ако в тази каруца имаше и други хора, какво щеше да се случи? Аз не намирам правни доводи,

които да ме убедят, че в случая е налице необходимост от прилагането на чл. 55 от НК и слизване под минимума на предвиденото наказание.

В тази връзка, моля да уважите жалбата ни и с Вашия съдебен акт да увеличите размера на наложеното наказание лишаване от свобода.

ЧАСТНИЯТ ОБВИНИТЕЛ П.Х.И.: Присъединявам се към казаното от моя адвокат. Да се увеличи наказанието.

ЧАСТНИЯТ ОБВИНИТЕЛ Х.В.Х.: Присъединявам се към казаното от моя адвокат. Искам да се увеличи наказанието.

ЧАСТНИЯТ ОБВИНИТЕЛ М.В.Х.: Да се уважи жалбата и да се увеличи наказанието.

ЧАСТНИЯТ ОБВИНИТЕЛ С.М.И.: Присъединявам се към казаното от моя адвокат. Искам да се увеличи наказанието.

АДВ. А.: Уважаеми апелативни съдии, поддържам въззивната жалба и моля съда със своя съдебен акт да я уважи, като искането ни е на база на събраните доказателства пред първата инстанция да приемете, че се касае за случайно деяние по смисъла на чл. 15 НК и съответно признаете подсъдимия ми за невиновен по повдигнатото му обвинение.

Запознавайки се с мотивите към присъдата - предмет на обсъждане пред Вас, считам, че жалбата ми следва да бъде приета за основателна и основанията за това са следните: Първоинстанционният съд е подбрал неправилно, като е приел за установени факти и обстоятелства на базата на негодни доказателствени източници. В тази връзка са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, което пък от своя страна е довело до неправилно приложение на материалния закон. В настоящото производство гласни доказателства почти липсват. Това е така, тъй като пострадалият е починал и не е депозирал показания. Подзащитният ми се е ползвал от правото си да не дава обяснения и не е дал такива. Близките му, които са се возили в автомобила, са се възползвали от правото да не свидетелстват и не са дали показания. За мен беше много странно да видя в мотивите на съда следното: „Горната фактическа обстановка съдът приема за установена от показанията на свидетелите А.Т. и С.И.“. А.Т. е *** служител, който е бил на

дежурство и се е озовал на подадения сигнал за ПТП. Категорично той не е очевиден на ПТП. Обсъждам стр.6 от мотивите на съда, като съдът е разширил тези показания на свид. А.Т., като препредава беседата, която този служител е провел с моя подзащитен и приема, че това е годно доказателство, за да може да аргументира една осъдителна присъда. Ако не се лъжа, част от състава по настоящото въззивно производство е запознат с решение по Н.Д. № 712/2020 г. на Второ НО на ВКС, с което е отменено решение на Апелативен съд-Бургас и делото е върнато за ново разглеждане по присъда на Окръжен съд-Ямбол. Това е един маниер на работа на Окръжен съд-Ямбол, който рефлектира в много съдебни актове и който Ямболският окръжен съд упорито отказва да преустанови и да приеме, че беседата на *** служители с лица, които впоследствие са заподозрени или привлечени, в този случай вече подсъдимия, са негодно доказателство и няма как с разпита в съдебно заседание, един изначално негоден доказателствен източник, да бъде закрепен така, щото да послужи на съда за каквито и да било изводи по фактите.

Другата свидетелка - С.И. е съпруга на починалия, т. е. пострадалия, която твърди, че е била в болницата, тъй като имали някакъв инцидент в семейството. Завели са някой близък в спешния център и тя нищо не е видяла и разбрала. Ето защо, аз считам, че становището на съда, че установява фактическата обстановка на база на показанията на свидетелите А.Т. и С.И. и заключенията на тройната и допълнителната тройна автотехически експертизи, е твърде крайно. Никой от тези изброени доказателствени източници не е в състояние и не може да аргументира, който и да е съдебен акт и да обоснове дадена фактическа обстановка.

Пред първата инстанция съм изложила подробни аргументи що е то експертиза, може ли експертизата да бъде доказателство, може ли тя да бъде доказателствено средство, позовала съм се на съдебни актове в тази насока и няма да ги повтарям. Експертизата не е доказателство, не е доказателствено средство и тя не може да бъде основание, на който и да било съд, включително и на Ямболския окръжен, да обоснове наличие или не на определени факти по делото. В този ред на мисли аз продължавам да твърдя, че тези мотиви по съществото си не са мотиви по делото, следователно, те не могат да аргументират нито едната, нито другата теза, включително и осъдителна присъда спрямо моя подзащитен. На стр.7 от мотивите съдът се е

позовал на технически съобразената скорост на автомобила, т.е. на изслушаната тройна автотехническа експертиза. Ако обърнете внимание в протокол от съдебно заседание от 02.04.2021 г., вещите лица, които са изготвили експертизата бяха категорични. Това, което те са работили е математически модел, в който са използвали теория, но практически не могат да дадат верни отговори, защото ги няма обективните данни. Съвсем добросъвестно експертите в съдебно заседание заявиха, единият от тях даже е участвал и в огледа, че тогава, когато отиват на местопроизшествието, вече обстановката не е в първоначалния си вид, в смисъл такъв, че и МПС и каруцата вследствие на сблъсъка са променили траекторията, променили са местоположението си. Вещото лице инж. Б. даже стига до там, че приема, че каруцата с коня е сложен състав и поради това той не може да твърди дали има завъртане или няма завъртане. Каруцата с коня не е монолитно МПС такова, каквото представлява всяко МПС. За разлика от тях, с каруцата нещата стоят по по-различен начин. Всичко това си позволявам да изложа пред настоящия съд, за да стигна до тезата на държавното обвинение. С голяма част от констатациите на държавното обвинение съм съгласна. Не съм съгласна с това, че каруцата в конкретния случай е предвидимо препятствие и подсъдимият не се е съобразил с всички обстоятелства, именно осветеността на фаровете, и че механизмът на ПТП е бил изяснен напълно.

Уважаеми апелативни съдии, в това дело не стана ясно тази каруца защо се движи в лентата за насрещно движение при положение, че е следвало да се движи съвсем на друго място. Това, че няма светлоотразители на каруцата и светлоотразителнажилетка на водача ѝ е ясно, но няма данни дали пострадалият въобще е управлявал каруцата или е спял в нея. Ако обърнете внимание на съдебномедицинската и на автотехническата експертизи - те приемат, че при сблъсъка на каруцата с автомобила, пострадалият е изпаднал от каруцата и от там е получил нараняванията, които са довели до неговата смърт. Това е най-вероятният механизъм на ПТП. Но това безконтролно движение на каруцата и така, както вещите лица са приели, че тя е пресякла косо, посоката на движение на каруцата отляво надясно, и по тази причина сблъсъкът между автомобила, управляван от моя подзащитен и каруцата, фактически е станал около осевата линия, имайки предвид, че той се е опитвал да бяга в момента, в който е видял нещо. Сблъсъкът е станал там.

Няма яснота по делото тази каруца, за да се движи така пресичайки плътното, водачът ѝ какво намерение е имал – излиза от черен път, колко време се е движил в лентата за насрещно движение. Дали наистина това се е случило или животното се е уплашило от фаровете на автомобила и безконтролно се е движило по пътното платно. Всичко това ми дава основание да твърдя, че ние не сме в хипотезата на онова предвидимо препятствие, което, ако пострадалият беше спазил закона, действително щеше да е предвидимо препятствие. Действително са прави колегите като казват, че каруцата по дефиниция е предвидимо препятствие тогава, когато отговаря на законовите изисквания, а това нещо, което се движи, нещо черно пред теб и ти не можеш да се ориентираш какво се случва, няма как да е предвидимо препятствие.

Освен това вещото лице подробно обясни разликата между видимост и осветяемост. За тази осветеност, за която говори колегата С., той обясни какво представлява – че фаровете на автомобила, в случая къси-дълги, без значение, те не са като прожектор, те не осветяват напред. Те осветяват асфалта пред автомобила и снопът светлина най-първо достига до най-ниската част на отсречно движещия се, в случая - конят, защото той е най-отпред. Тоест, в началото са се виждали едни копита, които са били на 70-80-90 м., за които обсъждаме в настоящото производство. Тоест, тогава според експертите моят подзащитен е следвало да възприеме опасността. Той тогава не го е възприел като кон с каруца, няма как да го възприеме. Той обективно, житейски и по никакъв начин, няма как да се възприеме, че има нещо такова, което се движи срещу него. Затова смятам, че абсолютизирането на нормата, абсолютизирането на обстоятелството, че видите ли имало е ППС, в случая каруца с кон, то непременно моят подзащитен е следвало да съобрази движението си с това. Визирам онова абсолютизиране, в което бяха изпаднали съдилищата по отношение на пресичането на пешеходна пътека от пешеходец, докато се стигна до там, с нарочно решение ВКС да постанови, че пресичането на пешеходна пътека не е онова абсолютно право на пешеходеца, което да го оневинява, т.е. той също следва да съобрази обстановката. Тук сме в същата хипотеза. Чисто математически изчисляваме, че ако водачът се е движил със 70 км., видите ли щял да спре. Това математически може да е вярно, но практически дали е вярно, е съвсем друг въпрос. Затова, аз не приемам в конкретния случай, че се касае за предвидимо препятствие

дотождовна, доколкото както вече казах, всичко което е имало пред него, не го е карало да смята, да предполага, да допуска по някакъв начин, че някой може да кара в насрещното движение, без да вземе абсолютно никакви мерки в тази насока.

По тази причина аз считам, че и самият механизъм на ПТП не е изяснен напълно. Той и обективно няма как да бъде изяснен. Както вече казах, вещите лица бяха категорични, че те работят отзад напред, т. е. от това, което са намерили, от уврежданията на каруцата, правят някакви изводи и т. н. Няма кой да ни обясни по каква причина, в каква траектория, как се е движила каруцата преди настъпването на ПТП. Това е причината аз да продължавам да твърдя, че в случая се касае за случайно деяние по смисъла на чл.15 от НК.

Тъй като беше застъпен многократно въпросът, че между С. и З. хората трябва да карат с 40 км/ч., заявявам категорично, че не приемам тази теза. Правилата за движение по пътищата са задължителни за всички. Законоустановената скорост в този участък от пътя е 90 км/ч. Моят подзащитен е карал с 87 км/ч според експертите. Отново твърдя, че по делото липсват доказателства, които да установят, че той трябва да кара с по-ниска скорост и да бъде по-внимателен. Ако следваме тази логика, ще стигнем до там, че на магистралата през нощта този автомобил също трябва да се движи със 70 км/ч. Това не е сериозно, не е аргументирано, защото чисто математически вещите лица можаха да изчислят, че той трябва да се движи с 40-50 км/ч. Това, съотнесено към останалия доказателствен материал, не налага едно такова движение. Пътят е между един град и голямо село, пътят е хубав. Няма никаква причина водачът да допуска, че нещо такова може да се случи. Затова говорих и за абсолютизирането на тази възможност, която в закона не е изписана по този начин, а ние работим само и единствено на база съдебна практика за тези предвидими и непредвидими препятствия, но това абсолютизиране на ситуацията, води до, бих използвала израза, извращаване на правилата за движение. Защото стигаме до там, че едва ли не, когато е тъмно, той първо трябва пеш да проходи разстоянието, да види, че няма пияни, движещи се насреща превозни средства, не използвали никакви предпазни средства и т.н., и едва тогава да премине това разстояние. Не го приемам, не може да бъде така. Това не е нормалният начин на движение по

пътищата. По тази причина, аз считам, че в случая и съдът е бил затруднен, защото казах, това са доказателствата по делото и на тази база е следвало съдът да направи своите изводи. Не разбирам защо не му е стигнало смелост до там, щото да приеме, че ние сме прави и че следва да постанови оправдателен съдебен акт на основание чл. 15 от НК.

Затова моля съда сега, като съобрази всички тези факти, като съобрази, че с мотивите си първоинстанционният съд не е отговорил на възраженията на защитата, защото действително няма отговор на тези въпроси, да уважите нашата жалба и постановите нова присъда, с която да признаете подзащитния ми за невиновен по така повдигнатото обвинение и приемете, че се касае за случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК. Моля в този смисъл да постановите Вашия съдебен акт.

По отношение на справедливостта на наказанието, аз лично смятам, че така наложеното наказание е твърде завишено с оглед на всичко това, което вече изложих пред Вас. Един млад човек, който в тази вечер, заради един пиян човек, който се движи срещу него без да спазва абсолютно никакви правила, даже ние не знаем, дали се е движил или е спял в каруцата, е щял да остави едно цяло семейство на пътя, защото, както вече каза и прокурорът, в тази кола са били майка му, баща му, приятелката му, която е била бременна и той самият. Не мисля да обяснявам що е то многобройни смекчаващи вината обстоятелства, но смятам, че дори и в този размер разпоредбата на чл. 55, ал.1, т.1 от НК не е в достатъчна степен приложена. Следва, ако не приемете аргументите ми за приложението на чл. 15 от НК, да намалите наказанията, както лишаването от свобода, така и лишаването от правоуправление с оглед фактите по делото. Моля в този смисъл да постановите Вашия съдебен акт.

СЪДЪТ ДАВА ПРАВО НА ЛИЧНА ЗАЩИТА НА ПОДСЪДИМИЯ П.Я..

ПОДСЪДИМИЯТ: Присъединявам се към казаното от моя защитник и към неговите искания. Моля да бъде оправдан или да ми бъдат намалени наказанията. Шофьорската книжка не ми е отнета.

РЕПЛИКА НА АДВ. С.: Ще предложи на уважаемия съд една практика. Моля да имате предвид Решение № 212 от 02.12.2019 г. по Н.Д. №

853/2019 г. на Второ НО на ВКС. Там много подробно се коментира какъв трябва да бъде режимът и поведението на управлявания автомобил при движение на къси и на дълги светлини. Понеже стана въпрос, че едва ли не е несериозно да караме със 70 км/ч. на къси светлини по магистралата. Аз съм страна по посоченото дело и прекрасно съм запознат с него. Точно това е логиката - и на магистралата, когато се движиш с къси светлини, трябва да караш нощно време със 70 км/ч. Изключително подробно решение в тази насока, което потвърждава изцяло практиката точно по подобни казуси – за режима на светлините и скоростта.

СЪДЪТ ДАВА ПРАВО НА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ.

ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ: Моля да бъде оправдан.

Съдът се оттегля на тайно съвещание.

Съдът след тайно съвещание, счете делото за изяснено и обяви на страните, че ще произнесе решението си в предвидения от закона срок, за което съгласно чл. 340, ал. 2 от НПК, ще се съобщи писмено на страните.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 14.30 часа.

Председател: _____

Секретар: _____